

Jacques keek met groote bevreemding naar de groote want, waarin de ring van de lantaarn hing. Verbazend, zoo'n want; de pink of de duim, wist hij het, bleef als ongebruikt uitstek in de lucht staan. Hij besepte flauwtjes dat hij vroeger om zoo iets zou gelachen hebben, — nu keek hij er een beetje angstig naar.

De brugwachter zag onverschillig neer in het bleeke gezicht met de schuwe bruine oogen en het dunne kneveltje. Maar die oogen kregen allengs zulk een bange, vragende uitdrukking, dat hij opnieuw bromde:

— Je mag niet over de brug, of heb je een bewijs?

Jacques schudde het hoofd.

— Waar mot je zoo laat naar toe?

— Naar Antwerpen.

Blijkbaar verwonderd liet de man de lantaarn zakken en haalde de schouders op. Dat was nu te gek om alleen te loopen.

— Heb je den trein gemist?

— Neen. Hij sloeg met de hand op zijn zak.

Nēen, ik mag je niet doorlaten.

— Zoo, geen centen. Hoe wil je er dan komen?

— Loopen.

— Dat lap je 'm niet. 't Is veel te ver.

— Och laat me maar door; ik wil het toch probeeren.